

La clau

Participació. Heus aquí una de les claus de la democràcia. Des que els grecs van començar a practicar-la, amb parèntesi de mil·lennis, els humans hem intentat exercir-la. Ara que triomfa la nova política, tornen les ànsies de participar de mil maneres i de qüestionar-ho tot, perquè la democràcia és alguna cosa més que votar regularment. Però tots sabem que, amb més o menys fòrums, per auscultar-nos s'ha de passar per les urnes. De plàstic, cartró o digitals, però urnes.

Els catalans, en les 40 vegades que hem votat en aquests 38 anys, hem fet de tot. Des de desentendre'ns-en (europees del 2004: 36,9%), passant pel llanguiment del periple autonòmic (sempre entre el 50% i el 65%), fins a

Combustible per a un incendi

JOAN MANUEL
Perdigó
SUBDIRECTOR



posar-nos al capdavant de la mobilització, com si ens empenyés un ressort. Ja ho va dir **Ana Botella** després de les mentides del 11-M: «Quan vam veure com votava Catalunya, vam sa-

ber que havíem perdut» (75,9%). Sempre hem estat per sobre del 70% en les legislatives, excepte en la majoria absoluta d'**Aznar** (2000: 64%). I tenim dues gestes: el 1977, quan la democràcia començava a caminar i, com diria el poeta, tot estava per fer i tot era possible (igual que ara per a molts), el 79,5% va dipositar la seva il·lusió a les urnes. I encara més, després del cop del 81, quan Espanya es va apuntar al canvi que prometia **Felipe González**, el 80,8% dels catalans es va sumar a l'onada.

El setembre del 2012 va començar la (inqüestionable) mobilització independentista, i al novembre **Mas** va posar les urnes. Un èxit per a unes autonòmiques: va acudir a la cita i el 67,7%! Qui no vota no té dret a queixar-se de qui el governa, però l'inde-

pendentisme hauria de reflexionar sobre la seva capacitat de mobilitzar i entusiasmar. Sobre el seu combustible real per enlairar-se.

Vots, escons

Podem jugar a si el 27-S s'ha de guanyar en vots o escons. És un absurd. Diuen que els mercats no estan nerviosos perquè no es creuen la secessió. Pitjor per a l'independentisme és que un bon nombre de catalans interpretin que el debat va de la història de sempre. En aquest cas, l'únic combustible seran els errors de **Rajoy**. Insuficient per a l'enlairament, però capaç de provocar, segur, un bon incendi. ≡

@jimperdigo

La roda



Els tancs de paper

La Catalunya infiltrada d'agents del CNI per controlar el procés és una llegenda urbana. Ho ha de ser, o han enviat els becariers. La reacció aïrada del Govern espanyol a la formació de la candidatura de Junts pel Sí és la pròpia de qui viu als núvols i la sorpresa davant la determinació de **Mas** de seguir endavant és la d'algú que no llegeix la premsa. Després, per reparar la badada i llançar un missatge de fermesa als espanyols inquiets, la Moncloa amenaça de treure al carrer els tancs de paper i la Zarzuela encomana al president de Cantàbria la filtració del seu estat d'ànim. Si hi hagués a Catalunya un sol agent secret sènior, o simplement algun analista de mitjans migpensionista, hauria informat els seus superiors que els líders sobiranistes practiquen el judo electoral, pretenen tombar l'adversari utilitzant la dinàmica del seu propi cos, en aquest cas, la magnitud dels seus errors. **Rajoy** és imprescindible per al moviment independentista; sense les

El futur de Catalunya

L'article 155

Resulta imprescindible esgotar tots els recursos ordinaris de caràcter jurídic i sobretot polític

JOAN
Ridao



L'article 155 de la Constitució (CE) constitueix un procediment que la doctrina constitucionalista acostuma a denominar d'«execució forçosa» o «coerció o compulsió federal». Es tracta d'una institució pròpia del dret federal, present en l'article 37 de la Llei Fonamental de Bonn (Bundeszwang), però que en el cas espanyol enfonsa igualment les seves arrels en la Constitució de la Segona República. En els estats federats, aquest instrument és una inequívoca manifestació de supremacia de la federació i consisteix en una acció coactiva sobre els estats membres per obligar-los a complir la Constitució i les lleis federals.

Primer de tot, s'ha de dir que l'article 155 de la CE és un mecanisme de defensa de la Constitució de caràcter excepcional, no aplicable a qualsevol tipus de disputa o diferència de criteri entre les parts. El precepte disposa textualment que si una comunitat autònoma no compleix les obligacions que la Constitució o altres lleis li imposin, o actua de manera que atempti greument contra l'interès general d'Espanya, el Govern, previ requeriment al president de la comunitat autònoma i, en el cas de no ser atès, amb l'aprovació per majoria absoluta del Senat, podrà adoptar les mesures necessàries per obligar-la a complir forçosament aquestes obligacions o pro-

tegir l'esmentat interès general. I afegeix que, per fer-ho, el Govern podrà donar instruccions a totes les autoritats de les comunitats autònomes. L'excepcionalitat d'aquesta mesura comporta, doncs, l'existència d'un pressupost de fet molt difícil de precisar: l'actuació de la comunitat autònoma ha d'atemptar greument contra l'interès general d'Espanya». D'entrada, no sembla lògic que això es pugui donar si no és mitjançant un atemptat contra la Constitució, mitjançant una disposició o resolució amb valor jurídic, no una simple declaració o actitud política. Més dificultats ofereix l'enjudiciament del que és un incompliment d'una obligació jurídica. Per una altra part, s'ha d'esgotar el sistema de controls ordinaris (jurídics, però sobretot polítics), i interpretar restrictivament aquest mecanisme que seria l'última ràtio.

FORMALMENT, a més, correspon al Govern la titularitat de l'inici del procés, mitjançant la constatació per escrit de l'incompliment d'obligacions per part de l'autonomia, seguida d'un requeriment motivat dirigit al president autonòmic i, només en el cas de desatendre aquesta requisitòria, i d'acord amb l'article 189 del Reglament del Senat, traslladar a aquesta Cambra un escrit on es manifesti



MIRTA ARIGORIA

Es tracta d'un precepte concebut més per intimidar que per ser aplicat

el contingut i l'abast de les mesures que es proposen per restituir l'interès general, prèvia audiència del president autonòmic davant la Comissió General d'Autonomies. Només llavors el Senat podria arribar a formular el seu consentiment a la proposta del Govern, i fins i tot proposar-hi canvis. Finalment, correspon al ple de la Cambra territorial sotmetre a debat aquesta proposta, que per a la seva aprovació, no s'ha d'oblidar, requereix majoria absoluta. Una cosa més: com s'ha vist, l'article 155 no necessita l'abast de les mesures i tan sols es fa referència a una tècnica –el poder de donar instruccions a les autoritats

autonòmiques-. En cap cas es refereix a la suspensió de l'autonomia, malgrat que, a diferència del cas alemany, en què es basa l'espanyol, altres sistemes federals legitimen la suspensió o la dissolució dels òrgans territorials (Àustria, Itàlia o Argentina).

NO ESTÀ clar, tampoc, que pugui implicar la modificació de la relació jeràrquica de les autoritats autonòmiques, com ha sostingut **Francesc de Carreras**, inspirant-se probablement en el que va passar després dels fets d'Octubre de 1934 a Catalunya. En tot cas, el que sembla indubtable és que les mesures coercitives s'hauran d'ajustar a principis de necessitat, proporcionalitat, adequació al cas concret i lesió menor dels drets autonòmics, ja que, en cas contrari, podrien fins i tot ser declarades inconstitucionals per la via d'un conflicte positiu de competències, a més que els actes que executi el Govern es poden recórrer davant el contenciós administratiu.

Així doncs, la coerció federal sembla complir en tots els sistemes una funció tant més preventiva que reactiva, com demostra el fet que no s'ha aplicat mai i en lloc. Es tracta d'un precepte concebut més per intimidar que per ser aplicat. I, en cas d'aplicar-se, semblaria raonable preveure abans les seves conseqüències en una llei específica. Si no és així, com ha afirmat **Javier Pérez Royo**, la seva aplicació, igual que una eventual declaració de l'estat d'excepció, comportaria «una crisi d'Estat de conseqüències incalculables». ≡
Catedràtic de Dret Constitucional (UB).

El sobiranisme practica el judo electoral, basat a aprofitar els errors que cometi Rajoy

seves amenaces d'utilitzar els tancs de paper amb les banderetes dels articles de la Constitució susceptibles de ser aplicats o l'aprovació de llei de defensa nacional per si fa falta una actitud de força més moderada, els quatre genets de l'Apocalipsi independentista, que són cinc, deambularien dubitatius.

Estarien discutint sobre la conveniència o el despropòsit d'aprovar una DUI amb una simple majoria de diputats. A menys que algú perdi el nord a Madrid i pretengui donar un impuls definitiu a la independència, el 27-S se celebrarà i la disjuntiva vots o diputats és el més rellevant en aquest moment, democràticament parlant. Els sondejos calculen que la llista encapçalada per **Raül Romeva**, que no és seva, sinó de CDC i ERC, rondarà la majoria parlamentària. El temor a no assolir aquest objectiu mínim que permetria mantenir viu el procés amb l'ajuda de la CUP, existeix. L'esperança de millorar expectatives es diu **Rajoy**. ≡